

MICA KEPOVA:

Stric Bernard.

se polno stricev in tet smo imeli, ko smo bili še majhni. Saj smo rekli vsakemu moškemu stric in vsaki ženski teta. Prave strice smo imeli samo tri: strica Matijo, strica Toneta in strica Bernarda.

Stric Matija je bil tih, čemererjen človek, ki se ni zmenil za otroke — komaj da je odkimal, kadar smo ga pozdravili.

Stric Tone je bil bolj prijazen, in otroci smo ga imeli jako radi. Le škoda, da je prihajal k nam tako poredkoma.

Časih nam je prinesel kuhanih rakov, lepih, rdečih z velikimi škarpami.

„Sam sem jih nalovil,“ je rekel, „doli v Temenški dolini.“

Drugikrat nam je prinesel okroglih savskih kamenčkov.

To smo izbirali, primerjali in zamenjavali! Na vse smo pozabili takrat, celo na kosilo in na malico. Ponoči so „spali“ kamenčki pri nas — in še v sanjah smo se igrali z njimi.

Stric Tone je bil šepast in je hodil ob bergljah. Ko je bil še mlad, se je bil nekoč vsekali v levo koleno. In od takrat mu je ostala noga v kolenu sključena in je bila zaradi tega precej krajša od desne noge.

Kadar je bil stric Tone posebno dobre volje in nas je hotel razveseliti, je vrgel berglje v stran ter se je oprl na sključeno nogo, da je bil čisto majhen, komaj za spoznanje večji od našega desetletnega brata.

„O, stric, kako ste majhni!“ smo vzklikali otroci in smo se postavljali zaporedoma k njemu in se merili, kdo je večji.

„Jaz sem največji!“ je vzkliknil stric nenadoma in se je vzravnaval na desni nogi... In tako je bil velik, da smo morali stopiti nekoliko korakov v stran, če smo mu hoteli gledati v lice.

O, kako je bilo to zabavno!

Toda stric Tone se je kmalu utrudil in — konec je bilo predstave. Tudi so nas zapodili starši, če so videli, da mučimo strica.

Najrajši smo imeli strica Bernarda. Tako lepo je znal pripovedovati, in nikoli mu ni zmanjkalo gradiva. Kadar smo ga zagledali, ko se je prikazal izza ovinka, smo zavrisnili, da so se prestrašile kokoši in sta zalajala psa ter smo mu stekli naproti — kdor prej, ta prej — tako smo prehitevali drug drugega in se oklepali strica, da ga nismo podrli.

In potem se je začelo: „Striček, striček! Ali nam boste kaj povedali?“ in — „ali veste kako novo povest?“ in „zadnjič ste nam obljubili...“

„Malo potrpite, da se oddahnem!“ se je branil. Potem je sedel na klop pred hišo, mi pa smo ga obstopili. — Kako smo se bali, da bi ga ne zagledala oče ali mati, ker potem ga nista izpustila, a mi smo morali čakati...

Nekoč smo ga zajeli pod kozelcem. Sedel je na „kobilu“, mi pa smo se razvrstili okrog njega in pričakovali, kdaj bo pričel.

Pa dolgo je molčal, nič se mu ni mudilo. Počasi je izvlekel iz žepa mehur, kresilo in gobo; nabasal je pipico, ukresal ogenj in je previdno pritisnil tleč košček gobe na pipico, potem je zaprl s palcem pokrovček, da je nalahko počilo...

To je bilo prvo dejanje važnega opravila. Mi smo molče opazovali strica. — Vedeli smo, da ga pri tem delu ne smemo motiti. — Na vsako njegovo kretnjo smo pazili — in vse, kar je delal, se nam je zdelo jako važno in zanimivo.

Stric je nekolikokrat močno potegnil iz pipice, da so se mu naredile na licih globoke jamice in je zapiskalo v pipici. — Potem je pospravil mehur, kresilo in gobo v žep; in mi smo vedeli, da je sedaj najvažnejše delo končano.

„Striček, ali je pipica res s pravim srebrom okovana?“ je pričel Korliček in se je nalahko dotaknil pokrovčka.

„Seveda. S pravim, čistim srebrom je okovana!“ je potrdil stric. — „In pokrovček je srebrn. Le poglej, kako lepo je izrezljan in kako je ošpiljen — kakor streha na vaškem zvoniku.“

Še bolj smo staknili skupaj glavice in ogledovali pipico. Pa se je iztegnila ročica, in prstek se je dotaknil pokrovčka — pa speklo je, in brž se je skrila ročica...

Poredno se je nasmehnil stric in nam je puhnil dima v žareča lica.

„Striček, kje ste pa dobili to pipico?“ je vprašal Janko.

„Ej, takrat v laški vojni sem jo dobil. Moj stotnik mi jo je dal za spomin. Ranjenega sem odnesel iz ognja... Pa saj sem vam že stokrat povedal to povest!“ je zamahnil skoro jezno.

„No, pa nam povejte kako drugo...“ smo prosili soglasno.

Toda stric to pot ni bil nič kaj dobre volje; tako je bil zamišljen... Zagledal se je v petelina, ki je stal na skladanici drv in je pel.

„Stric!...“ ga je opomnila Lojzka.

Stric je požugal s prstom in je pokazal na petelina.

„Le poslušajte, otroci!“ je rekel skrivnostno. „Kdor je pameten, bo razumel, kaj poje petelin.“

Začudeno smo pogledali strica.

„Petelin?...“ je ostrmel Korliček.

Toda stric je položil prst na usta, in vsi smo posluhnili.

Petelin je z globokim in zateglim glasom zapel: „Ko-ko-ro-ko-o-o!“

„Ali ste kaj razumeli?“ je vprašal stric.

„Nič! Prav nič!“ smo odgovorili drug za drugim.

In spet je zapel petelin.

„Oh, striček, povejte nam vendar, kaj pravi petelin!“ smo prosili.

„Le pazite!“ nas je natezal stric. „Saj tako razločno izgovarja!“

Spet smo iztegnili vratove in nastavili ušesa, pa ničesar nismo mogli razumeti.

„Saj vidim, da ne bo nič!“ se je muzal stric. Vzravnal se je in je zapel počasi in zategnjeno, oponašaje petelina: „Pri-i-i n-a-s s-m-o bo-g-a-a-ti!“

Vsi smo se glasno zasmeli.

„Le poslušajte, kako lepo in točno mu odgovarja sosedov petelinček, ta krota pritlikava!“ nas je iznova opozoril stric.

Spet smo poslušali. In sosedov petelinček je zapel s tankim glasom: „Ki-ki-ri-ki-i-i!“

„No — ali veste, kaj odgovarja?“ je vprašal stric.

„Ko bi kaj ime-e-e-li! Ko bi kaj ime-e-e-li!“ je stric zapel za petelinčkom.

Nismo ga takoj razumeli; pojasniti nam je moral.

„Ko bi kaj imeli, pravi,“ se je zasmel dobrodušno.

„Saj res; saj res!“ smo se začudili.

In medtem, ko smo ponavljali za petelinoma čudno pesem, se je stric neopažen izmuznil v vežo k očetu in materi.

